

## UZASADNIENIE

Powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. 1143,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych. Powód uzasadnił, że łączyła go z pozwanym umowa w przedmiocie obsługi i rozliczania transakcji kartami płatniczymi, w ramach której pozwany nie wywiązał się z obowiązku zapłaty wynagrodzenia w dochodzonej wysokości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.**

13 maja 2016 r. strony zawarły umowę, na podstawie której (...) S.A. zobowiązał się do świadczenia na rzecz (...) sp. z o.o. usług związanych z realizacją i rozliczaniem transakcji opłacanych kartami płatniczymi oraz uzgodnionymi instrumentami płatniczymi (§ 2 umowy). (...) sp. z o.o. zobowiązał się w ramach prowadzonej działalności gospodarczej do przyjmowania zapłaty kartami płatniczymi w zgodzie z zasadami określonymi w umowie (§ 3 ust. 1 umowy) oraz do zapłaty powodowi opłat z tytułu świadczonych usług (§ 5 umowy), wyszczególnionych w załączniku do umowy (załącznik nr 1). Umowa zawarta została na czas nieokreślony (§ 12 ust. 1 umowy).

(...) S.A. oddał (...) sp. z o.o. do używania terminal (...) (model I. (...)), umożliwiający akceptację kart płatniczych oraz innych instrumentów płatniczych i świadczenie usług w ramach umowy (załącznik nr 2). Strony ustaliły czynsz dzierżawy terminala stacjonarnego na 37 zł netto miesięcznie (załącznik nr 1 tabela C), a opłata za gotowość do rozliczania transakcji kartami płatniczymi wynosiła 30 zł netto miesięcznie w przypadku obrotów mniejszych niż 5000 zł miesięcznie (rozdział XXX § 1 ust. 1.2 załącznika nr 3).

Terminal pozostawał własnością (...) S.A., a w razie jego utraty, uszkodzenia, zniszczenia lub niezwrócenia pozwany zobowiązany był do zapłaty wartości odtworzeniowej urządzenia (rozdział Va § 1 ust. 3-4 załącznika nr 3).

(umowa z załącznikami k. 28-32, k. 48-66)

Łącząca strony umowa była realizowana w okresie od listopada 2018 r. do kwietnia 2019 r. Za ten okres (...) S.A. wystawił w ciężar pozwanego faktury VAT, obejmujące opłaty za wykonane transakcje kartami płatniczymi, gotowość do rozliczania transakcji kartami płatniczymi oraz czynsz dzierżawy terminalu (...):

- 30 listopada 2018 r. na 89,42 zł,
- 31 grudnia 2018 r. na 75,51 zł,
- 31 stycznia 2019 r. na 75,51 zł,
- 28 lutego 2019 r. na 75,51 zł,
- 31 marca 2019 r. na 75,51 zł,
- 30 kwietnia 2019 r. na 45,51 zł.

(faktury k. 33, 35, 37, 39, 41, 43)

(...) sp. z o.o. opłacił wyłącznie częściowo fakturę z 30 listopada 2018 r. – do wysokości 13,91 zł. Nie uiścił pozostałych wymienionych płatności.

(okoliczność bezsporna, nadto: rozliczenia k. 34, 36, 38, 42, 43)

3 czerwca 2019 r. (...) S.A. skierował pocztą do (...) sp. z o.o. wezwanie do zwrotu terminala (...).

(wezwanie z dowodem nadania k. 67-70)

Pozwany nie zwrócił terminala (...), w związku z czym 21 czerwca 2019 r. (...) S.A. wystawił notę obciążeniową z tytułu utraty urządzenia wobec (...) sp. z o.o. na 720 zł, tj. kwotę stanowiącą jego wartość odtworzeniową.

(okoliczność bezsporna, nadto: nota obciążeniowa k. 27)

Stan faktyczny sprawy sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Pozwany przyjął bierną postawę w toku postępowania, nie kwestionując dowodów przedstawionych przez powoda jak i nie wypowiadając się co do twierdzeń powoda o faktach.

W świetle przedstawionego przez powoda materiału dowodowego sąd ocenił jego twierdzenia o faktach jako wykazane. Powód przedstawił umowę stron opatrzoną podpisami ich reprezentantów, z której wynikały ich wzajemne uprawnienia i obowiązki. Z umowy tej wynikało też przekazanie pozwanemu terminala (...). Wystawione przez powoda faktury dotyczyły realizacji świadczeń umownych wynikających z zawartej umowy. Pozwany nie zarzucił, aby umowa nie była wykonywana, a przeczy temu nadto złożone przez niego 5 czerwca 2017 r. oświadczenie o zmianie danych (k. 44). W tych okolicznościach sąd ocenił, że wystawione przez powoda faktury dokumentowały rzeczywiście zrealizowane świadczenia umowne. Pozwany nie zarzucił, aby dokonał ich opłacenia, dlatego sąd ocenił, że nie doszło do tego, opierając się na twierdzeniach powoda. Analogicznie, pozwany nie zarzucił, aby dokonał zwrotu terminala (...), dlatego sąd ocenił, że do niego nie doszło.

Równoległe do wiarygodności materiału dowodowego przedstawionego przez powoda, niezaprzeczenie przez pozwanego twierdzeniom faktycznym powoda, stanowiło podstawę do uznania tych twierdzeń za przyznane na podstawie art. 230 w zw. z art. 229 k.p.c. Dotyczy to w szczególności ustalenia wartości odtworzeniowej dzierżawionego terminala (...).

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje.**

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Strony łączyła umowa o charakterze mieszanym, zawierająca m.in. elementy umowy o świadczenie usług oraz umowy dzierżawy, których treść wyznaczają przepisy odpowiednio art. 750 w zw. z art. 734 k.c. oraz art. 693 k.c.

Powód domagał się zasądzenia następujących świadczeń:

1. zaległego czynszu za dzierżawę terminala (...) wraz z opłatami za utrzymywanie gotowości do rozliczania transakcji w okresie od listopada 2018 r. do kwietnia 2019 r. oraz opłatami naliczonymi w związku z wykonaniem transakcji płatniczych w listopadzie 2018 r. – łącznie w wysokości 423,06 zł,
2. odszkodowania za utratę terminala – w wysokości 720 zł.

Odnośnie do roszczeń wskazanych w pkt. 1, były one zasadne w całości. Zapłata wymienionych świadczeń należała do obowiązków umownych pozwanego, a ich wysokość została ustalona zgodnie z jej treścią. W tym zakresie pozwany był zobowiązany do zapłaty czynszu (art. 693 § 1 k.c.) umówionego na 37 zł netto miesięcznie, a pozostałe opłaty stanowiące wynagrodzenie za wykonywane przez powoda usługi (art. 734 k.c.) zostały ustalone w załącznikach nr 1 oraz nr 3 do umowy. Pozwany nie uścił świadczeń z tych tytułów, wobec czego ich kwota podlegała zasądzeniu na rzecz powoda zgodnie z regułą realnego wykonywania zobowiązań (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2016 r., I CSK 626/15).

Roszczenie wskazane w pkt. 2 również było zasadne. Obowiązkiem dzierżawcy jest zwrot przedmiotu dzierżawy po zakończeniu dzierżawy (art. 705 k.c.). Mimo wezwania do zwrotu pozwany nie spełnił swojego obowiązku.

Umowa przewidywała w takiej sytuacji obowiązek zapłaty odszkodowania w wysokości odpowiadającej wartości odtworzeniowej urządzenia, wynoszącej 720 zł. Sąd ocenił, że doszło do niewykonania przez pozwanego zobowiązania w tym zakresie, uzasadniającego jego odpowiedzialność odszkodowawczą na płaszczyźnie kontraktowej (art. 471 k.c.). W konsekwencji roszczenie powoda o zapłatę 720 zł zasługiwało na uwzględnienie.

Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dat oznaczonych w pozwie do dnia zapłaty. Żądanie to zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Odnosnie do roszczeń z tytułu czynszu i opłat umownych, zasadne było żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. Umowa łącząca strony stanowiła transakcję handlową w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 935), a pozwany znalazł się w opóźnieniu z zapłatą należności za spełnione na jego rzecz usługi (art. 7 ust. 1 ustawy). Oznaczone przez niego daty początkowe żądania odsetek sąd ocenił jako prawidłowe i wynikające z ustalonej praktyki handlowej stron w zakresie terminów rozliczania opłat umownych.

Powodowi nie służyło natomiast prawo do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w związku z obowiązkiem zapłaty odszkodowanie za utratę terminala. Powód dochodził świadczenia odszkodowawczego, które nie rodzi po drugiej stronie uprawnienia do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2017 r., II CSK 122/17). Uprawnienie do żądania odsetek tego rodzaju dotyczy wyłącznie świadczenia pieniężnego wzajemnego wobec głównych świadczeń umownych, które mogą stanowić dostawa towarów lub świadczenie usług (art. 4 pkt 1 w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy). Sąd zasądził w konsekwencji odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Świadczenie to miało charakter bezterminowy (art. 455 k.c.), a sąd ocenił, że pozwany winien był je spełnić niezwłocznie, zgodnie z żądaniem powoda, do 21 czerwca 2019 r.

Jako że pozwany wygrał sprawę w niewielkiej części roszczenia odsetkowego, sąd obciążył go obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu w całości na podstawie art. 100 k.p.c. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się opłata od pozwu w kwocie 30 zł, stawka wynagrodzenia pełnomocnika wykonującego zawód radcy prawnego w wysokości 270 zł (na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Zarządzenie: (...)